

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Imex Group s.r.o.**, IČO 25829050
sídlem Milíčova 1343/16, 702 00 Ostrava
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 502/42, 615 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
se sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 21. 5. 2021 č. j. MPO
400572/21/21200/01000

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „soud“ či *zdejší soud*) domáhala zrušení v záhlaví označeného usnesení ministra průmyslu a obchodu (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo rozhodnuto o rozkladu žalobkyně podaném proti rozhodnutí Licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „*Licenční správa*“) č. j. 27828/07/07430/07400 ze dne 30. 10. 2007 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že se prvostupňové rozhodnutí zrušuje a správní řízení se zastavuje, protože žádost o udělení licence k vývozu se stala zjevně bezpředmětnou.
2. Žalobkyně podala u Licenční správy dne 16. 7. 2007 žádost o udělení licence k vývozu 150 000 kusů nábojů ráže 9 x 18 mm (Makarov) do Afghánistánu (dále jen „*žádost*“), ve které uvedla požadovanou dobu platnosti licence do 30. 6. 2008. Na základě negativního stanoviska

Ministerstva zahraničních věcí (dále jen „MZV“) vydala Licenční správa výše označené prvostupňové rozhodnutí o neudělení požadované licence. Rozklad žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí byl žalovaným zamítnut rozhodnutím č. j. 44486/07/07400/01000 ze dne 11. 3. 2008. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem č. j. 11 Ca 132/2008-76 ze dne 20. 11. 2008 rozhodl o jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Následná kasační stížnost žalovaného byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č. j. 9 As 42/2009-124 ze dne 30. 9. 2009 zamítnuta. V rámci dalšího řízení bylo ministrem zahraničních věcí potvrzeno zamítavé závazné stanovisko MZV, jehož doručení bylo žalobkyni oznámeno včetně poučení o možnosti před vydáním rozhodnutí o rozkladu nahlédnout do spisu a vyjádřit se ke shromážděným podkladům, které žalobkyně využila. Na žádost žalobkyně ze dne 22. 2. 2010 bylo řízení přerušeno. V řízení bylo pokračováno na žádost žalobkyně doručené žalovanému dne 25. 12. 2020 současně s podáním označeným jako odstranění vady žádosti, v němž žalobkyně požadovala změnu doby platnosti licence na 18 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o jejím vydání. V návaznosti na doporučení Senátu pro Licenční správu vydal ministr průmyslu a obchodu shora označené napadené rozhodnutí, kterým bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí a zastaveno správní řízení s odůvodněním, že žádost se stala zjevně bezpředmětnou v důsledku marného uplynutí navrhované doby platnosti licence.

3. Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.
4. Žalobkyně v podané žalobě označuje za nezákonný postup žalovaného, kterým jí bylo upřeno právo odstranit vadu žádosti spočívající v marně uplynulé navrhované době platnosti licence. Současně namítá nedostatečnost zdůvodnění, že *Podání účastníka, nazvané „Odstranění vad žádosti“ je v řízení zcela irrelevantní*. Žalobkyně je toho názoru, že ačkoliv původní žádost byla kompletní, měla zákonem požadované náležitosti a k datu jejího podání neobsahovala žádné vady, nyní vady obsahuje, jakkoli tyto nevznikly v důsledku jednání žalobkyně, ale nezávisle na její vůli. Vada, která podle žalovaného měla založit zjevnou bezpředmětnost žádosti podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), je nadto vadou snadno odstranitelnou a žalobkyně se ji pokusila svými podáními z vlastní iniciativy odstranit, přičemž odpovědí na její snahu bylo ve své podstatě nezdůvodněné konstatování irelevantnosti jejího podání.
5. Žalobkyně nesouhlasí s výkladem ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, který v její věci aplikoval žalovaný. Za zjevně bezpředmětnou lze označit takovou žádost, která pozbyla svého smyslu, a případným vydáním rozhodnutí nedojde k žádné změně v právním postavení žadatele. Žalobkyně tvrdí, že v jejím případě by ke změně právního postavení došlo, a to jak v případě, kdy by bylo reflektováno její podání směřující ke změně platnosti licence, v takovém případě by získala oprávnění k obchodu s vojenským materiálem na daném území a v daném čase, tak i v případě, kdy by předmětné podání reflektováno nebylo. Zároveň skutečnosti, které zakládají bezpředmětnost žádosti, mají podle žalobkyně svědčit ve prospěch žadatelů – ani vyhovění žádosti by nic nezměnilo na jejich postavení, neboť jsou v situaci, jakoby jim vyhověno bylo. Žalobkyně považuje za nemyslitelné, aby snadno odstranitelná vada její žádosti zakládala důvod k zastavení řízení. K výkladu ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu žalobkyně odkazuje na ustálenou rozhodovací soudní praxi a cituje rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009-68 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2009, č. j. 10 Ca 15/2009-49.

6. Žalobkyně dále uvádí, že napadené rozhodnutí je překvapivé, neboť ji správní orgán v rozporu s ust. § 4 ve spojení s ust. § 45 odst. 2 správního řádu nevyzval k odstranění vady a nepoučil ji o procesních následcích neodstranění dané vady. Překvapivost spočívá rovněž v tom, že soudy v obdobných věcech opakovaně rušily rozhodnutí správního úřadu druhého stupně o rozkladu, avšak důvody postupu, který žalovaný v dané věci nyní zvolil, neshledaly. Neshledal je ostatně ani sám žalovaný, který měl příležitost tento postup aplikovat pokaždé, když po zrušení jeho rozhodnutí soudem rozhodoval o rozkladu znovu, neboť v takových případech v podstatě vždy požadovaná doba platnosti licence uplynula. Žalovaný však k této praxi přistoupil až nyní, když se žalobkyně pokusila odstranit vadu žádosti.
7. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, že je přípustné, aby v řízení o rozkladu bylo závazné stanovisko vázáno k datu, které bylo uvedeno v původní žádosti a které již uplynulo. Licenci by nebylo možno k tomuto datu vydat ani v případě, pokud by MZV s jejím vydáním souhlasilo. Žalovaný měl žalobkyni vyzvat k odstranění vad žádosti a stanovení nové doby platnosti požadované licence a až následně vyzvat MZV k přezkumu závazného stanoviska. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2019-150 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2020, č. j. 11 A 130/2019-63, ze kterých vyplývá, že zákonné požadavky na vydávání závazného stanoviska jsou obdobné jako v případě správních rozhodnutí. Vydání rozhodnutí na základě 10 let starého skutkového stavu je nemyslitelné, neboť pro rozhodování správního úřadu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí.
8. Žalobkyně dodává, že Licenční správa odmítá akceptovat, pokud žadatelé neuvedou v žádosti o licenci konkrétní datum, ale dobu platnosti vázanou na právní moc rozhodnutí o žádosti o licenci, a to s odůvodněním, že počítačový program žalovaného takový postup neumožňuje. Za skutečný důvod však žalobkyně považuje skutečnost, že by se v takovém případě navrhovaná doba platnosti licence vždy posouvala v důsledku zrušujících rozhodnutí soudu.
9. Žalobkyně má za to, že namítané vady lze účinně odstranit toliko v nalézacím správním řízení, a proto je dán důvod ke zrušení jak rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňového rozhodnutí.
10. V písemném vyjádření k žalobě uvedl žalovaný, že se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné.
11. Žalovanému není zřejmý důvod, pro který žalobkyně čekala se svou žádostí o pokračování v řízení téměř deset let, když jako důvod pro přerušování řízení uvedla, že podala u Městského soudu v Praze žalobu o přezkoumání závazného stanoviska MZV ze dne 21. 9. 2007, č. j. V14813/2007-SZBP, jež je v předmětné věci podkladem pro rozhodnutí nalézacího správního úřadu. S ohledem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113 však muselo být zřejmé, že v případném řízení o přezkumu předmětného závazného stanoviska by musel Městský soud v Praze rozhodnout v souladu s tímto rozsudkem, tedy že se přezkum závazného stanoviska ponechává až na soudní přezkum ve věci samé. Žalobkyně tak byla téměř deset let nečinná a nepožádala neprodleně o pokračování v řízení za situace, kdy bylo zřejmé, že předmětné závazné stanovisko MZV nemůže být samostatně přezkoumáno.
12. K námitce, že žalobkyni bylo upřeno právo na odstranění vady žádosti, žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2019, č. j. 8 A 127/2015-60 a obdobně na rozsudek Městského soudu

v Praze ze dne 14. 10. 2021, č. j. 15 A 129/2019-57. Žalovaný dodává, že žalobkyni musí být citované závěry soudů zřejmé, neboť byla v těchto řízeních jednou ze stran. S ohledem na uvedené žalovaný odmítá i tvrzení o překvapivosti napadeného rozhodnutí.

13. Pokud jde o důvod bezpředmětnosti žádosti, žalovaný kromě výše uvedených rozhodnutí odkazuje na ust. § 45 odst. 4 správního řádu upravující limity zúžení předmětu žádosti nebo její zpětvzetí a na ust. § 41 odst. 8 správního řádu upravující povolení změny obsahu podání či zpětvzetí. Žalobkyni však nic nebránilo a nadále nebrání, aby podala novou žádost o udělení licence, neboť zde neplatí překážka věci rozhodnuté. Takovýto postup ostatně nejenže předpokládal NSS ve svém rozsudku ze dne 18. 6. 2021, č. j. 3 As 258/2019-46, ale je nezbytný i s ohledem na ust. § 15 odst. 4 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“), podle kterého musí být žádost o udělení licence doložena dokladem konečného užití s tím, že podle ust. § 15 odst. 5 tohoto zákona doklad o konečném užití nesmí být starší než 12 měsíců.
14. K námitkám týkajícím se požadavků na závazná stanoviska žalovaný konstatuje, že mu není zřejmé, proč je žalobkyně uvádí, když předmětem napadeného rozhodnutí nebylo posouzení zákonnosti závazného stanoviska MZV.
15. V písemném stanovisku ze dne 23. 4. 2023 zopakoval žalobce své námitky.
16. U ústního jednání před soudem, které se konalo dne 25. dubna 2023, zástupce žalobkyně setrval na všech žalobních námitkách a zástupce žalovaného s odkazem na napadená rozhodnutí a vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Soud zamítl návrh zástupce žalobkyně na provedení důkazu spisem Ministerstva zahraničních věcí obsahujícím závazné stanovisko pro posouzení žádosti ze dne 16. 7. 2007 pro nadbytečnost, neboť předmětem soudního přezkumu je procesní rozhodnutí o zastavení řízení, resp. procesní skončení věci, jehož podkladem nebylo závazné stanovisko Ministerstva zahraničních věcí.
17. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., ve znění účinném do 30. 9. 2009, právnická osoba oprávněná provádět obchod s vojenským materiálem může určitý vojenský materiál dovézt do České republiky, vyvézt z České republiky nebo s ním nakládat v zahraničí jen na základě, v rozsahu a za podmínek stanovených v licenci.
19. Podle § 15 odst. 2 písm. g) zákona č. 38/1994 Sb., ve znění účinném do 30. 9. 2009, žádost o licenci musí obsahovat navrhovanou dobu platnosti licence.
20. Podle § 15 odst. 3 písm. g) zákona č. 38/1994 Sb., ve znění účinném od 30. 6. 2021, žádost o udělení licence podle § 14 odst. 2 musí obsahovat navrhovanou dobu platnosti licence.
21. Podle § 41 odst. 8 správního řádu požádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.

22. Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.
23. Úvodem soud považuje za důležité poukázat na skutečnost, že žalobkyně v minulosti napadala rozhodnutí žalovaného ve skutkově obdobných věcech. Zdejší soud a poté Nejvyšší správní soud se tak již zabývaly právními otázkami, které jsou předmětem tohoto řízení, zejména je ve vztahu k nyní projednávané věci třeba vyzdvihnout rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 15 A 129/2019-57 ze dne 14. 10. 2021 potvrzený rozsudkem NSS č. j. 4 As 355/2021-41 ze dne 21. 4. 2022. V tomto případě ze strany Licenční správy jako správního orgánu prvního stupně taktéž došlo k zastavení řízení pro bezpředmětnost žádosti žalobkyně z důvodu marného uplynutí požadované doby licence, přičemž tento postup potvrdil jak žalovaný, tak následně zdejší soud a Nejvyšší správní soud. Žalobkyně podala též ústavní stížnost, která byla usnesením Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2022, č. j. IV ÚS 1641/22 odmítnuta. V podstatě jedinou skutkovou odlišností od nyní projednávané věci byl stát, do kterého žalobkyně měla v úmyslu vyvážet vojenský materiál (Bulharsko), a navrhovaná doba platnosti licence (do 28. 2. 2006), skutkový základ byl tedy v zásadě shodný, taktéž žalobní námitky se do značné míry překrývají, a proto zdejší soud s ohledem na zásadu předvídatelnosti soudních rozhodnutí nemá důvod hodnotit předmětnou věc odlišně a na výše označená rozhodnutí, která jsou žalobkyni známá, odkazuje.
24. V prvé řadě se soud zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k níž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, tedy i bez ohledu na to, zda ji žalobkyně namítá. Je třeba připomenout, že napadené rozhodnutí je svou povahou rozhodnutím procesního charakteru, čemuž odpovídá i rozsah jeho odůvodnění. Lze konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je jasné zřejmé, jak žalovaný rozhodl, tedy že zastavuje správní řízení, a že důvodem pro zastavení řízení je marné uplynutí navrhované doby platnosti licence, pro které se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Žalovaný rovněž uvedl, na kterých zákonných ustanoveních je jeho rozhodnutí založeno, a sice ust. § 90 odst. 4 ve spojení s ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Pokud jde o otázku podání žalobkyně nazvaného *Odstranění vad žádosti*, není pravdou, že se žalovaný omezil na pouhé konstatování jeho irelevantnosti. Na str. 2 napadeného rozhodnutí je uvedeno:
- Podání účastníka, nazvané „Odstranění vad žádosti“ je v řízení zcela irelevantní. Původní žádost byla kompletní, měla zákonem požadované náležitosti a neobsahovala tedy vady, které by bylo možno nyní odstraňovat, proto v podání nastíněný postup možný není. V případě požadavku na změnu doby platnosti licence je jediný možný způsob formou nové žádosti. V podání účastník mimo jiné uvádí, že navrhované odstranění vady žádosti není změnou žádosti ve smyslu ust. § 45 odst. 4 správního řádu, nýbrž odstraněním nedostatku náležitosti žaloby, na který je ostatně správní úřad povinen dle ust. § 4 odst. 2 ve spojení s ust. § 45 odst. 2 správního řádu žadatele upozornit a danou vadu mu pomoci odstranit. Tento závěr však správný není. K tomu např. stanovisko Nejvyššího správního soudu, kde v rozsudku 1As 60/2019-50 uvedl, že „navrhovanou dobu platnosti licence je povinen uvést žadatel. Správní orgán není povinen (a zjevně ani oprávněn) za žadatele domýšlet, pro jaké období o licenci žádá, ani jej vyzvat k úpravě doby platnosti licence uvedené v žádosti“.*
25. V této části napadeného rozhodnutí je podle názoru soudu dostatečně podrobně odůvodněno, proč žalovaný nepřihlédl k podání žalobkyně nazvanému *„Odstranění vad žádosti“*. Z odůvodnění je jasné patrné, jakými úvahami se správní orgán při svém rozhodování řídil a jak věc právně vyhodnotil. Soud proto neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

26. Zásadní spornou otázkou v nyní projednávané věci je výklad ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy zda lze na žádost žalobkyně nahlížet jako na zjevně bezpředmětnou v důsledku marného uplynutí navrhované doby licence. I bez ohledu na rozhodnutí odkazovaná výše v bodu 22, existuje k této problematice již poměrně rozsáhlá judikatura zcela jednotně potvrzující správnost výkladu aplikovaného žalovaným:
27. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2010, č. j. 10 Ca 15/2009-49 „*Bezpředmětnost*“ žádosti je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žadatele. Nelze ji zaměňovat s právní nepřípustností ani s nesplněním podmínek pro vyhovění žádosti.
28. Městský soud v Praze (v řízení o starší žalobě podané žalobkyní) v závěru svého rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 8 A 127/2015-60 uvedl: „*Soud považuje za vhodné podotknout, že pokud by Licenční správa měla v dalším řízení opětovně rozhodovat o žádosti žalobkyně časově limitované na dobu platnosti licence ke dni 28.2.2006, bude muset s ohledem na to, že žalobkyní navržená doba platnosti licence dávno uplynula, předmětnou žádost vyhodnotit jako žádost zjevně bezpředmětnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.*“
29. Soudem vyslovený názor má oporu mj. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8.2018, č. j. 1 As 165/2018-40, v němž NSS dovodil, že „*žádá-li účastník o udělení licence pro určité přesně vymezené časové období, není možno, aby správní orgán nad rámec této žádosti, kterou je vázán, posuzoval skutkové a právní otázky, které se vztahují k jinému časovému období. To platí pro správní orgány obou stupňů.*“ V řízení, ve kterém byl citovaný rozsudek NSS vydán, vystupovala žalobkyně také jako účastník řízení, takže i tento závěr NSS jí je znám.
30. V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2019, č. j. 10 A 37/2016-70, potvrzeném rozsudkem NSS ze dne 18. 6. 2021, č. j. 3 As 258/2019-46, soud vyslovil, že „*návrh doby platnosti licence v žádosti o vydání licence je zcela v dispozici žalobkyně. Bylo výhradně na žalobkyni, aby za situace, kdy v průběhu správního řízení došlo k uplynutí původně navrhované doby platnosti licence, podala žádost o prodloužení licence, případně požádala o udělení vývozní licence nové.*“
31. Nejvyšší správní soud uplatnil předestřený výklad pojmu „bezpředmětnost žádosti“ také v jiné problematice, např. v rozsudku ze dne 24. 6. 2021, č. j. 10 As 84/2021-31 „*(v) nynějším případě se v průběhu času stala žádost zjevně bezpředmětnou. Ani eventuální vyhovění žádosti by stěžovatelce nic nepřineslo, jakkoli by se to nepromítlo v jejím právním postavení. Vskutku již uběhl termín, na který stěžovatelka požadovala zvláštní užívání komunikace – umístění restaurační zahrádky s podestou. Jinak řečeno, v důsledku plynutí času ztratil předmět žádosti pro stěžovatelku význam.*“
32. Soud dále připomíná, že tento výklad z pohledu ústavnosti aproboval i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 4. 10. 2022, č. j. IV ÚS 1641/22 mj. uvedl, že „*V otázce bezpředmětnosti žádosti Ústavní soud obdobně nepovažuje za neústavní názor správních soudů, podle kterého by vydání rozhodnutí (ať už kladného či záporného) nemohlo nijak zasáhnout do právní sféry stěžovatelky, neboť doba, na kterou stěžovatelka požadovala vydání licence, dávno uplynula, proto by nemohla uskutečnit vývoz zbraní do Bulharské republiky.*“
33. Z citovaných rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že uplynutím doby, na kterou žadatel žádá o udělení určitého povolení, se taková žádost stává bezpředmětnou. Lze tedy uzavřít, že žádost žalobkyně o udělení licence k vývozu vojenského materiálu s navrhovanou dobou platnosti do 30. 6. 2008 zcela nepochybně pozbyla v roce 2021 smyslu, neboť v případě, že

by napadeným rozhodnutím bylo žádosti vyhověno, nemohla by žalobkyně práva plynoucí z rozhodnutí konzumovat. Vydání takového rozhodnutí by postrádalo smysl, neboť na právním postavení žalobkyně by se nic nezměnilo.

34. V návaznosti na uvedené úvahy je nezbytné se dále zabývat námitkou žalobkyně, podle které byl postup, jímž jí bylo upřeno právo odstranit vadu žádosti spočívající v marně uplynulé době platnosti licence, nezákonný. I v tomto ohledu se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že žádost žalobkyně měla obligatorní náležitosti stanovené zákonem – ve vztahu k předmětné věci je třeba především konstatovat, že obsahovala navrhovanou dobu platnosti licence podle ust. § 15 odst. 2 písm. g), resp. § 15 odst. 3 písm. g) zákona č. 38/1994 Sb. Skutečnost, že se tato doba stala v důsledku plynutí času neaktuální, nelze zaměňovat s její absencí, která by odstranitelnou vadu žádosti ve smyslu ust. § 45 odst. 2 správního řádu představovala. Proto ani námitka, že žalovaný měl žalobkyni vyzvat k odstranění vady žádosti a poučit ji o procesních následcích jejího neodstranění, nemá oporu v zákoně a další polemika v tomto směru by byla nadbytečná.
35. Jak zdejší soud přiléhavě vyslovil v rozsudku č. j. 15 A 129/2019-57 ze dne 14. 10. 2021, *na vymezení termínu platnosti licence nelze nahlížet izolovaně jen jako na povinnou náležitost žádosti, byť takovou náležitostí skutečně je, ale je nutné ji vnímat též jako součást vymezení předmětu žádosti. Náležitosti žádosti totiž ve svém souhrnu definují a určují předmět řízení, o němž má správní orgán rozhodnout. Soud nepochybuje o tom, že rozhodnutí o žádosti o udělení licence k vývozu konkrétního vojenského materiálu s vymezeným datem realizace připadajícím na konec února 2006 postrádá pro všechny zúčastněné význam. Není přitom bez významu, že žádost o udělení licence není vymezena pouze navrženým datem platnosti licence - jedná se o povolení ke konkrétní obchodní transakci s jednotlivě určeným zahraničním subjektem a přesně specifikovaným vojenským materiálem. Lze se tedy důvodně domnívat, že i ostatní podklady, které žalobkyně doložila ke své žádosti v roce 2005, budou nyní již zcela neaktuální. Uvedené je možné bezvýhradně aplikovat i na nyní řešený případ žalobkyně.*
36. Navrhovanou dobu platnosti licence je tedy nutné vnímat jako součást vymezení předmětu správního řízení zahájeného na žádost, které je plně v dispozici žalobkyně jakožto žadatelky, a správní orgán je rozsahem podané žádosti vázán (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 108/2012-31 ze dne 10. 1. 2013). Snaha žalobkyně zhojit svou procesní situaci určením nového termínu, pro který žádá o udělení licence, prostřednictvím podání ze dne 23. 12. 2020, nemohl být úspěšný. Žadatelka výslovně v podání uvedla, že odstraňuje vadu žádosti.
37. Toto podání nelze považovat za žádost o povolení změny obsahu podání ve smyslu ust. § 41 odst. 8 správního řádu, neboť nebyly splněny podmínky stanovené tímto ustanovením s ohledem na to, že podání bylo uskutečněno až po vydání prvostupňového rozhodnutí a rovněž nebyla žalobkyní doložena hrozící vážná újma. Zdejší soud reflektuje, že z pozice žalobkyně změnu termínu doby platnosti požadované licence v zásadě nebylo možno účinně provést, žalobkyni však nic nebránilo a nadále nebrání, jak ostatně připomenul i žalovaný, podat žádost novou. Uvedenou námitku posoudil soud i v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 2 As 172/2022-42, kde se soud obdobnou námitkou rovněž zabýval.
38. K námitce překvapivosti napadeného rozhodnutí soudu nezbyvá než znovu upozornit na to, že postup, který v daném případě žalovaný zvolil, byl vůči žalobkyni uplatněn již rozhodnutím Licenční správy ze dne 30. 4. 2019, č. j. MPO 48312/2005 (potvrzeném

rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 12. 7. 2019, č. j. MPO 54089/2019), tedy o více než dva roky dříve, než bylo vydáno nyní napadené rozhodnutí. Je třeba rovněž zdůraznit, že toto rozhodnutí navazovalo na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2019, č. j. 8 A 127/2015-60, kterým soud předchází rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, avšak důvodem zrušení správních rozhodnutí byla nepřezkoumatelnost závazného stanoviska MZV. Městský soud v Praze však v rozsudku konstatoval, jak již bylo výše citováno, že vzhledem k časové limitaci doby platnosti požadované licence bude muset Licenční správa vyhodnotit žádost jako zjevně bezpředmětnou a řízení o ní zastavit. O překvapivosti napadeného rozhodnutí datovanému ke dni 21. 5. 2021 tak nelze hovořit.

39. Žalobkyně rovněž namítá, že je nepřípustné, aby v řízení o rozkladu bylo závazné stanovisko vázáno k datu, které bylo uvedeno v původní žádosti a které již uplynulo, a licenci by nebylo možno k tomuto datu vydat ani v případě, že by MZV s jejím vydáním souhlasilo. S tím v zásadě nelze než souhlasit. Avšak právě fakt, že závazné stanovisko MZV je jeden z podkladů, které spolu s marným uplynutím navrhované doby platnosti licence pozbývají na aktuálnosti, ve svém důsledku podporuje závěr o nemožnosti zhojit tuto procesní situaci cestou pouhého odstranění vady žádosti. Vzhledem k tomu, že změnu obsahu podání, konkrétně doby platnosti licence, po vydání prvostupňového rozhodnutí není možno provést, jak bylo již výše vyloženo, jeví se i závěr o nutnosti zastavit řízení pro bezpředmětnost žádosti jako jediný možný.
40. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že Licenční správa odmítá akceptovat, pokud žadatelé neuvedou v žádosti o licenci konkrétní datum, ale dobu platnosti vázanou na právní moc rozhodnutí o žádosti, soudu nezbyvá, než takové tvrzení odmítnout jako nedostatečně podložené. Lze rovněž dodat, že konkrétně vymezená doba platnosti licence má značný význam např. pro účely vydání závazného stanoviska MZV. Pokud by doba platnosti licence byla navázána na právní moc rozhodnutí, bylo by z pohledu MZV v podstatě nemožné se prostřednictvím závazného stanoviska k žádosti o licenci vyjádřit, neboť není jisté, kdy přesně nastane právní moc případného rozhodnutí, kterým se žádosti vyhovuje (i s ohledem na možnost podání opravného prostředku proti zamítavému rozhodnutí, který může být úspěšný, event. podání správní žaloby, v jejímž důsledku by mohlo k vydání kladného rozhodnutí o žádosti dojít i několik let po podání žádosti).
41. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. dubna 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu